

ΒΙΒΛΙΟ

Μύηση στη μαγεία της σκέψης

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

του **Ντέιβιντ Γκίλμουρ**Μετάφραση: **Γιώργος Καλαμαντής**Εκδόσεις: **Πατάκη**

Ο πενήνταχρονος Αμερικανός Ντέιβιντ εργαζόταν στο παρελθόν ως δημοσιογράφος, πιο πρόσφατα ως παρουσιαστής τηλεοπτικών εκπομπών και τον τελευταίο καιρό είναι άνεργος. Από τον πρώτο του γάμο έχει έναν γιο, τον Τζέσε, ο οποίος βαριέται αφόρητα το σχολείο. Έτσι, στην πρώτη λυκείου οι βαθμοί του αρχίζουν να πέφτουν, καθοδική πορεία που συνεχίζεται και στη δευτέρα, ενώ την αντίδρασή του συνοδεύουν τακτικές κοπάνες από τα μαθήματα. Παραμένει, ωστόσο, το καλό παιδί που συμπαθούσαν πάντα οι καθηγητές και όσοι άλλοι τον γνώριζαν. Ο Τζέσε νιώθει απλά όπως πολλά παιδιά στην εφηβεία. Το σχολείο τον αφήνει παγερά αδιάφορο, το εκλαμβάνει ως κάτι αποκομμένο από τη δική του πραγματικότητα, μια υποχρέωση χωρίς αντίκρισμα. Ο πατέρας του αρχίζει να φοβάται πως, στην περίπτωση του γιου του, όχι μόνο θα αποτύχει το εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά και ο ίδιος ως πατέρας, καθώς η πίεση που του ασκεί για καλές σχολικές επιδόσεις μπορεί να διαλύσει ανεπανόρθωτα τη σχέση τους.

Τότε ο Ντέιβιντ προτείνει στον γιο του μια ιδιότυπη συμφωνία: να αφήσει το σχολείο, να κοιμάται όσο θέλει, χωρίς να χρειάζεται να δουλεύει ούτε να πληρώνει νοίκι - αρκεί να μείνει μακριά από τα ναρκωτικά- και να βλέπουν κάθε βδομάδα μαζί τρεις ταινίες, μια πρόταση που φυσικά ο Τζέσε αποδέχεται. Οπότε, από την επόμενη κιόλας μέρα, τη θέση των σχολικών βιβλίων και τετραδίων παίρνουν ο Φρανσουά Τρυφό και τα «400 χτυπήματα», ώστε να αρχίσει η μύηση του νεαρού στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο και στην αντίστοιχη κινηματογραφική γλώσσα. Πριν και έπειτα από κάθε ταινία, ο πατέρας μιλάει για τον σκηνοθέτη, τη ζωή, την εποχή του και φυσικά για τις ταινίες του. Η κινηματογραφική παιδεία του Τζέσε δεν περιλαμβάνει μόνο κλασικές, αναγνωρισμένες και ποιητικές ταινίες, αλλά και έργα από όλο το κινηματογραφικό εύρος, με σκηνοθέτες από τον Γούντι Άλεν, τον Χίτσκοκ, τον Κιούμπρικ, τον Σκορσέζε, τον Χέρτζογκ και ταινίες μέχρι το «Βασικό ένστικτο», το «Ρόκι III» και το «Showgirls».

«Και ύστερα βγήκε ο ήλιος. Ήταν αμέσως μετά την ταινία του Κουροσάβα. Πρέπει να ήταν το "Ran". Ο Τζέσε έδειξε να τον τραβάει η ταινία περισσότερο απ' όσο συνήθως, λάτρεψε τις πολεμικές σκηνές, του άρεσε πολύ ο αποκεφαλισμός της άπιστης ερωμένης, η τελική σκηνή όπου ο τυφλός τρελός προχωράει παραπατώντας στην άκρη του λόφου τον ζάλισε. Μέσα στις προηγούμενες λίγες μέρες, η στάση του Τζέσε είχε αλλάξει. Είχε την περιεργή ένταση ενός νεαρού που έλπιζε σε κάτι».

Ο Ντέιβιντ και ο Τζέσε περνούν μαζί τρία χρόνια βλέποντας ταινίες. Ταυτόχρονα, μιλούν για βιβλία, όχι με περισπούδαστο ακαδημαϊζόν ύφος, αλλά με ό,τι πραγματικά τα κάνει συναρπαστικά: τη δύναμη να σε αγγίζουν, να σε συγκινούν και να σου ανοίγουν νέους δρόμους διευρυμένης σκέψης, που επηρεάζει τόσο την εσωτερική ενδοσκόπησή σου όσο και τον τρόπο που κοιτάζει τον κόσμο γύρω σου.

Ο Ντέιβιντ Γκίλμουρ εμπνέεται από την πραγματική οικογένειά του και τη σχέση με τον γιο του για να γράψει μια συγκινητική ιστορία συμφιλίωσης ενός πατέρα με τον έφηβο γιο του και την πορεία ανάπτυξης της ουσιαστικής, βαθιάς φιλίας τους. Το βιβλίο αποτελεί ταυτόχρονα μια ερωτική εξομολόγηση στον κινηματογράφο και στη λογοτεχνία, που -πέρα από την απόλαυση που προσφέρουν- έχουν τη δύναμη να χρωματίζουν, για καιρό, τις στιγμές της ανθρώπινης ζωής. Αποτελεί, τέλος, την απόπειρα ενός μεσήλικα άντρα να αντιμετωπίσει κριτικά το παρελθόν και το παρόν του και να ολοκληρώσει τη μακρά πορεία ωρίμανσής του (αυτή που ο γιος του αρχίζει μόλις τώρα), αποδεχόμενος τον εαυτό του γι' αυτό που πραγματικά είναι και όχι ξεγελασμένος από μια εξιδανικευμένη προβολή του στον καθρέφτη, αλλά ούτε και θεωρώντας τον εαυτό του μια διάψευση των νεανικών ονείρων του. ©

